

Заступник голови Волинської облради Валентин ВІТРОМ:

«Якщо ти не займешся політикою, то вона займеться тобою»

Живий класик гумористичного жанру Михайло Жванецький стверджує, що позитивні зміни в будь-якій країні можуть розпочатися лише за умови, коли «начальник, спеціаліст й інтелігент» будуть в одній особі. Начальників у нас хоч греблю гати, а ось із фахівцями, а тим паче інтелігентами – справжня проблема. Саме про це – розмова із заступником голови Волинської обласної ради Валентином ВІТРОМ.

50

Спочатку працював фельдшером

– Сьогодні ви, пане Валентине, опікуючись щоденними службовими обов'язками, пишете кандидатську дисертацію, провадите історичні дослідження, допомагаєте видавати книжки, ще й політикою активно займаєтесь. Звичайно, вам ще немає й сорока, та все ж... Коли встигаєте?

- Прокидаюся рано.
- А тоді?

– Після ранкової зарядки складаю план роботи на день. Аби всюди встигнути.

– Ви за фахом...

– Лікар-хірург.

– Де навчалися?

– 1992 року закінчив із відзнакою Ківерцівське медичне училище, потім здобув вищу освіту. Спочатку працював фельдшером у Волинському протитуберкульозному диспансері, пізніше – лікарем-

хірургом Волинської обласної клінічної лікарні. У 2009-му кілька місяців обіймав посаду заступника головного лікаря однієї з поліклінік рідного Луцька, відтак докорінно змінив напрям роботи в медицині – став заступником головного державного санітарного лікаря Волинської області. Це дало мені змогу побачити проблеми нашого суспільства під зовсім іншим кутом. Ось тоді й подався в політику.

З хірургів у... чиновники

– Що підштовхнуло до цього?

– Розуміння давнього правила: якщо ти не займешся політикою, то вона займеться тобою. Сьогодні в нашій країні ніхто не може почуватися безпечно. Ані підприємець, ні селянин, ні робітник, ні дрібний службовець... Бо всі економічні проблеми держава намагається перекласти саме на них. Знову й знову збільшує податки, підвищує тарифи, а почнеш протестувати – залишишся без роботи, позбудешся бізнесу, а то й житла...

– З хірургів у... чиновники. Не складно було?

– Спочатку почувався не зовсім комфортно, хоча й закінчив 2005 року Тернопільську академію народного господарства, де став магістром із адміністративного менеджменту. Та згодом адаптувався. Але

Фото Оксани ЧУРИЛО.

й про основну професію не забуваю: навчаюся в аспірантурі, готую до захисту дисертацію з питань застосування новітніх технологій у медицині.

– 2010 року ви стали депутатом Волинської обласної ради і...

– Невдовзі мене обрали заступником голови. Нині я опікуюся гуманітарною сферою (освітою, медициною, екологією, соціальним захистом) та... сільським господарством.

– Широке коло обов'язків!

– Клопотів справді багато. Ми – одні з найперших в Україні за кількістю розроблених (і впроваджених у життя) цільових регіональних програм. Загалом їх 84. На виконання 38 в бюджеті області передбачено 53,8 мільйона гривень, понад 49 – уже профінансовано. Так, на підтримку агропромислового комплексу та розвитку сільських територій виділено майже 17 мільйонів гривень, активно втілюється в життя програма охо-

рони родючості ґрунтів нашої області, діє регіональна програма «Екологія-2015 та прогноз до 2020 року», не забуваємо про регіональну програму будівництва доступного житла... Якщо вести мову про напрями роботи, які мені, як медикові, особливо близькі, то можу похвалитися розробленими заходами протидії цукровому діабету й туберкульозу, а також успішною реалізацією програми лікування серцево-судинних захворювань «Волинькард».

Таємниця королівського рубіна

– В обласній раді більшість – за Партією регіонів, а ви репрезентуєте Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина». Як шукаєте спільну мову?

– Волинь – край толерантних і щирих людей. Тут завжди мирно жили й працювали громадяни багатьох національностей та різних політичних поглядів. Я за те, щоб так було й надалі. Там, де реформи справді сприяють поліпшенню добробуту наших громадян, ми зазвичай знаходимо консенсус із представниками інших партій.

– За якими критеріями ви особисто оцінюєте діяльність колег-політиків?

– Коли в США провели опитування громадян, переважна більшість із них наголосила, що хоче бачити в тих, хто біля керма держави, лише дві чесноти: політики не повинні красти й брехати. На цих, якщо хочете, біблійних цінностях і слід будувати стосунки влади з народом.

– Як це зробити сьогодні?

– Якщо ми йдемо до Європи (цього ніхто не заперечує), то мусимо керуватися загальнолюдською мораллю, запроваджувати й виконувати правила гри, яких дотримуються наші західні сусіди. Нещодавно я мав розмову з естонським поліцейським (не англійським і не французьким, а з республіки, яка ще зовсім недавно входила разом з Україною до одного Союзу). Тамтешній охоронець правопорядку зізнався, що його колеги полюбують чергувати біля будинку уряду. Коли вони бачать будь-який, зокрема престижний, автомобіль, водій котрого не пристебнувся паском безпеки, неодмінно зупиняють транспортний засіб і штрафують власника. А що в нас? Чи потрібні тут якісь коментарі?

– Усі високопосадовці поведяться так, як їм дозволяє народ.

– Українці ще не навчилися відстоювати свої права й виходять протестувати лише тоді, коли якась політична сила профінансує акцію, надасть транспорт, згуртує й організує.

Зрозуміло, що така сила висуватиме свої гасла, і народ, свідомо чи не свідомо, сприйтиме її, тобто стане інструментом чиєїсь (часто-густо брудної) політичної гри. А треба так: захопив тхось територію в державному заповіднику, і тисячі людей вийшли на вулиці, перекрили шляхи під час проїзду високопосадовця – відразу колективний позов до суду від усіх, кому це завадило вчасно прибути на роботу.

– А ви самі чим їздите?

– Маю службове авто. Нині його ремонтують, але я не сумую. Треба частіше ходити пішки, зустрічатися з людьми, насамперед селянами й робітниками. Саме від них чиновник повинен черпати натхнення! А ще дуже люблю спілкуватися з інтелекцією: науковцями, літераторами, просто розумними, інтелектуальними земляками. Луцьк має величезний творчий потенціал. Тут народився Ярослав Смеяков, мешкали й творили поети Олександр Богачук і Петро Мах. Нині їхню справу продовжують відомі письменники Василь Гей і Ніна Горик, Іван Корсак і Олег Потурай, Володимир Лис і Надія Гуменюк... А ще ж є Сергій Бортніков і Микола Дми-

трієв, твори яких посідають перші місця в багатьох московських рейтингах. На жаль, про це не завжди знають навіть волиняни.

– Чому так ведеться?

– Мабуть, тому, що немає пророків на рідній землі. Українські видавництва не заохочують авторів, ба навіть часто-густо вважають, що їхні твори не матимуть фінансової перспективи. Отож нещодавно я посприяв виданню книжки Миколи Дмитрієва «Рубін з корони Вітовта». Парадокс: у Росії на твори цього прозаїка полюють, а в Україні він мусить шукати спонсорів! До речі, дія згаданого гостросюжетного оповіді розгортається в середньовічному Луцьку під час правління великого литовського князя Вітовта. Саме йому призначається чарівний рубін – королівський камінь з особливими властивостями. Той, хто володітиме ним, неодмінно здобуде велику владу. Але якщо правитель нею зловживатиме, його спіткає кара Господня.

– Такий камінь потрібен і сьогодні.

– Вірю, що народ його має.

Розмову вів
Микола СЛАВИНСЬКИЙ.

— Дружна родина: Валентин Вітер, дружина Валентина, син Марко та донька Уляна